τρελλαθεῖ, πῶς εἶχε καταληφθῆ ἀπὸ ξαφνικὴ φρενοβλάβεια!

Ὁ Σίμων Βάζας τὸ ἀντελήφθη αὐτὸ καὶ τοῦ εἶπε:

— Μὲ παίρνετε γιὰ τρελλὸ Βαρῶνε, δὲν εἶν' ἔτσι; Τὸ βλέπω καλὰ αὐτό, μὲ νομίζετε γιὰ παράφρονα. Ἔ λοιπὸν ὄχι.. Δὲν εἶμαι τρελλός. Ὄχι σᾶς εἶπα εἶναι ἀλήθεια. Δεν μὲ πιστεύετε; Πολὺ καλά.. Θὰ σᾶς τὰ πῶ κι' ἐγὼ ὅλα, θὰ σᾶς ἀνοίξω τὴν καρδιά μου, θὰ σᾶς ἐξιστορήσω τὸ ἔγκλημά μου καὶ θὰ μὲ πιστεύετε. Ναί, θὰ σᾶς τὰ πῶ ὅλα. Αὐτὸ θὰ εἶνσι γιὰ μένα ἡ πρώτη μου τιμωρία..

— Ἐγὼ ὅμως δὲν θέλω νὰ σᾶς ἀκούσω, ἐφώναξε ὁ Μονμορανσύ. Ὄχι δὲν θέλω. Εἶδα κατακουρασμένος ἀπὸ τὴν μάχη τὸ πνεῦμά σας εἶναι ἐρεθισμένο. Ἀναπαυθῆτε, φίλε μου. Ἔχετε ἀνάγκη ἡσυχίας, κύριε κόμη. Ἔχετε πυρετὸ ἴσως...

— Ἔχω πυρετό... Καὶ παραληρῶ... Ἔτσι δὲν νομίζετε; φώναξε ὁ Βάζας ὑψώνοντας ἕνα γέλοιο ἄγριο ποὺ πάγωσε τὸ αἷμα τοῦ βαρώνου Ὄχι λοιπόν, ὄχι Βαρῶνε, δὲν ἔχω πυρετό, δὲν παραληρῶ. Δεν εἶμαι παράφρων, ποὺ μακάρι νὰ ἤμουνα! Ὅσι σᾶς λέγω εἶναι ἀλήθεια. Ἀκοῦστε με καὶ θα δῆτε.

— Ὄχι, δὲν τὸ θέλω, εἶπε μὲ πεῖσμα ὁ Μονμορανσύ. Δὲν θέλω νὰ μοῦ πῆτε τίποτε.

— Βαρῶνε, σᾶς ἱκετεύω νὰ μὲ ἀκούσετε. Σᾶς παρακαλῶ λυπηθῆτε με. Ἔτσι θα ξαλαφρώση κάπως ἡ καρδιά μου. Εἶμαι κατακρεμένος, καταραμένος σᾶς εἶπα. Ἐφάνηκα ἀνανδρος σὲ μιὰ γυναῖκα. Τῆς ἐσκότωσα τὴν εὐτυχία! τὴν κατέστρεψα! Τίποτα δὲν μπόρεσε πειὰ νὰ τὴν παρηγορήση, οὔτε ἡ φίλες της ποὺ μάταια προσπαθοῦσαν νὰ γαληνέψουν τὴν ψυχή της οὔτε κανείς.. κανείς. Εἶχε τὴν ἀπόφασι νὰ κλεισθῆ σ' ἕνα μοναστῆρι, νὰ γίνη καλόγρηα, μὰ τώρα πεθαίνει.. ἀκοῦστε Βαρῶνε, πεθαίνει!

— Κόμη, εἶπε ὁ Μονμορανσύ, φτάνει ὡς τώρα. Μὴ μοῦ πῆτε πειὰ λέξι. Φυλάχτε τὸ μυστικό σας. Δὲν θέλω νὰ τὸ μάθω. Εἶμαι φίλος σας καὶ θὰ μείνω φίλος σας ἑνόσῳ ζῶ...

Ὁ Σίμων Βαζα τινάχτηκε ὄρθιος, τράβηξε τὸ σπαθί του καὶ φώναξε στὸν Μονμορανσύ:

Βαρῶνε, σᾶς ἐξορκίζω νὰ μ' ἀκούσετε. Ἂν δὲν μ' ἀκούσετε - μὰ τὸν Θεὸ ποὺ πιστεύετε - θὰ περάσω μὲ τὸ σπαθί αὐτὸ τὸ στῆθός μου!..

Ὁ Βαρῶνος δὲν εἶπε πειὰ λέξι. Κούνησε τὸ κεφάλι του συγκαταβατικὰ καὶ κάθησε ἀπέναντι στὸν Βαζα, ὁ ὁποῖος ἄρχισε νὰ διηγεῖται:

— Μιὰ μέρα, Βαρῶνε, βγῆκα καβαλλα ἀπ' τὸν πύργο τοῦ Πατρά μου γιὰ νὰ κάμω ἕνα περίπατο στὸ δάσος. Πηγαινα ἀργὰ ἀκούγοντας διαρκῶς σαλπίσματα ποὺ φθαναν ἀπὸ μακρυά. Φαίνεται πὼς τὴν ἡμερα αὐτὴ κυνηγοῦσαν στὸ δάσος. Τὸ μέρος ποὺ βρισκομουν ἦταν ἔρημο. Τὰ πουλιὰ κελαδοῦσαν γύρω γλυκὰ κι' ὁ ἥλιος ἔπαιζε τὸ τοπεῖο μὲ χρυσάφι.. Ἄξαφνα ἀκούω ἕνα γρήγορο τρεξιμο ἄλόγου ποὺ ρχότανε πρὸς τὸ μέρος μου, καλπαζοντας δαιμονισμένα! Σταμάτησα ἀμέσως τὸ ἄλογόμου καὶ περίμενα. Δὲ λίγα λεπτὰ πέρασε πραγματικῶς ἀπὸ μπρός μου ἕνα ἀφηνιασμένο ἄλογο ποὺ τρεχε σὰν ἀστραπή. Μολις πρόφτασα νὰ δῶ ὅτι τὸ ἄλογο εἶχε καὶ ἀναβάτιδα. Ἦταν μια μισολιποθύμη γυναῖκα, μιὰ πενταμόρφη δεσποινίς, χλωμὴ σὰν τὸν θάνατο. Γατζωμένη σφιχτὰ στὴ χαίτη τοῦ ἄλόγου μάταια προσπαθοῦσε νὰ τὸ σταματήση. Τὸ ἄλογο ἔτρεχε σὰν νὰ ἔφευγε παρασύροντάς την σὲ βεβαιο θάνατο!...

Ἔξαφνα ὁ Μονμορανσύ ποὺ ἄκουγε τὴν ἱστορία τοῦ Βάζα σιωπηλὰ τινάχτηκε σὰν νὰ τὸν δάγκωσε φαρμακερὸ ἑρπετὸ κι' ἔκαμε μιὰ ἀπότομη χειρονομία...

Ὁ Βάζας τον ἀντελήφθη καὶ τὸν ρώτησε ἀμέσως:

— Τί ἐπάθατε, Βαρῶνε;

— Ἀ τίποτε, εἶπε ὁ Μονμορανσὺ ἡσυχασμένος τώρα ἐντελῶς. Τίποτε, κόμη, λεγετε...

— Μὰ ἐγίνατε ἄξαφνα χλωμὸς σὰν τὸ θειάφι!

— Ὄχι δα... Ἔτσι σᾶς φαίνεται. Εἶμαι χλωμὸς γιατὶ κουράσθηκα στὴ μαχη καὶ δὲν ἔχω ἀναπαυθῆ κατόλου.

Ὁ κόμης ἔκεισθη στὰ λογια τοῦ Βαρωνου καὶ συνέχισε:

— Μολις τὸ ἀφηνιασμένο ἐκεῖνο ἄλογο χαθηκε ἀπο μπρός μου, κέντησα τ' ἄλογο μου κι' ἔτρεχα κατόπιν του. Ἔπρεπε να σωσω τὴν νεα ἔκεινη ὁποιαδήποτε κι' ἂν ἦταν. Ἔτρεχα ὅμως ἀρκετὴ ὥρα, χωρις να μπορῶ νὰ τὸ φτάσω. Ἤταν τοσος ὁ τρόμος του ποὺ πετουσε ὅπως σᾶς εἶπα. Το ἄλογό μου ἀφριζε πειὰ ἀπ' τὸ πολὺ τρεξιμο, ἦταν καταϊδρωμένο, τοῦχα ματωσει τὰ πλευρὰ μὲ τὰ σπιρούνια μου...

Ὁ Μονμορανσὺ διέκοψε πάλι τὸν Βάζα γιὰ νὰ τὸν ρωτήση:

— Αὐτὰ ποὺ μοῦ διηγεῖσθε συνεβησαν στο δάσος ποὺ βρίσκεται μεταξὺ τοῦ πύργου του πατρός σας καὶ τοῦ πύργου Βιλλανδρώ, δεν εἶν' ἔτσι;

— Ναί, Βαρῶνε.

— Λοιπόν;

— Ἔτρεχα λοιπὸν, ὅσο μποροῦσα γιὰ νὰ φτασω το ἀφηνιασμένο ἐκεῖνο ἄλογο, νὰ τοῦ κόψω τὸ δρόμο καὶ νὰ σώσω την νέα, ὅταν ἄξαφνα εἶδα κάτι ποὺ μ' ἔκανε νὰ φρίξω. (Ἀκολουθεῖ)

Εἶχε πάρει τὴν ἀπόφαση νὰ μπῆ σὲ μοναστήρι...

ΑΠΟ ΕΔΩ ΚΙ' ΑΠΟ ΚΕΙ

ΙΣΤΟΡΙΚΕΣ ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

Μιὰ ἔξυπνη ἀπάντησις τοῦ Βολταίρου. Βλάκας καὶ Βλάκας. Ἂν πιστευε κανεὶς τοὺς δικαστικούς. Στὴν ἄκρη του μπαστουνιοῦ. Το τελευταῖο γαϊδοῦρι!... Ἡ φημη τοῦ Λεβρέ. Ὁ Ἀρνὼ πρὸς τὸν Μ. Ναπολέοντα.

Ὁ Ἀντιβασιλεὺς τῆς Γαλλίας κατὰ διαταγὴν τοῦ ὁποίου ὁ Βολταῖρος εἶχεν ἐγκλεισθεῖ στὴν Βαστίλλη, ὅταν παρηκολούθησε στὸ Θέατρο τὴν πρώτη παράσταση τοῦ «Οἰδίποδός» του, ἐνθουσιάσθηκε τόσον, ὥστε ἀ ένειμε χάρη στὸν νεαρὸ ποιητή.

Ὁ Βολταῖρος μόλις ἀπεφυλακίσθη, ἐπῆγε νὰ εὐχαριστήση τὸν Πρίγκηπα.

— Ἐὰν εἶχθε φρόνιμος στὸ μέλλον, τοῦ εἶπεν ὁ Πρίγκηψ, θὰ φροντίσω γιὰ σᾶς...

— Γιὰ μενα, ἔστω! ἀπήντησεν ὁ ποιητής. Ὄχι ὅμως, πρὸς Θεοῦ, καὶ γιὰ την κατοικία μου, Ὑψηλότατε!... ἀπήντησε ἐξυπνότατα ὁ Βολταῖρος.

***

Κάποιος κομψευόμενος ἀτὸ τοὺς ἐννοοῦντας νὰ ἐπιδεικνύουν πάντοῦ καὶ πάντοτε πνεῦμα, παροτοιάζων ἀτοτε σὲ μιὰν ἀριστοκρατικὴ δημηγυρη τὸν νεαρὸ μαρκήσιο νὲ Τιεραβύλ, εἶχεν ἀποτεινόμενος σὲ κάποια κυρία:

—Σᾶς παρουσιάζω, κυρία μου, τὸν μαρκήσιο νὲ Τιεραβύλ, ὁ ὁποῖος δὲν εἶναι... τόσο βλάκας ὅσον φαίνεται!...

— Μιλήσετε, κυρία μου, ἐτρόσθεσεν ἀμέσως ὁ νεαρὸ μαρκήσιος. Κι αὐτὸ ἀπυτελεῖ τὴν μόνην διαφοραν μεταξὺ τοῦ κυρίου καὶ ἐμοῦ!...

***

Ὁ Ἀββᾶς Ντεφονταὶν ἐδικαιολογεῖτο κάποιος ἐνὸς φίλου του δικαστικό, γιὰ ὅσα ὁ ἀδιδόνος εἰς βαρος του.

—Ἂς εἶναι..., τοῦ εἶπε γελῶν ὁ δικαστής. Ἂν ἐπίστευε κανεὶς ὅλους ὅσους κακολογοῦνται δεν θὰ ὑπῆρχε κανεὶς ἥρωας στὸν κόσμο!..

Καὶ ἀφ' ἑπίστευε κανεὶς ὅλους τοὺς δικαστικούς, ἀπαντήσεν ὁ Ἀββᾶς, δὲν θὰ ὑπῆρχε κανεὶς ἀθῶος!...

***

Ὁ ἀπαισίας μνήμης δικαστὴς Τζέφρης δείχνοντας μιὰ μέρα στο δικαστηριο κάποιον ὑπόδικο με τὸ μπαστουνι του, εἶπε:

—Στὴν ἄκρη τοῦ μπαστουνιοῦ μου βρίσκεται ὁ μεγαλύτερος παληάνθρωπος τοῦ κοσμου.

—.. Σὲ ποιὰν ἄκρη ἀπο τις δυό;... ρωτησε ἐξυπνότατα ὁ ὑποδειχθεὶς κατηγορούμενος.

***

Κάποιος χωρικὸς ποὺ ἐπεσκέπτετο γιὰ πρώτη φορὰ τὸ Παρισι, περνῶντας ἀπὸ τὸ χρηματιστήριο, παραξενεύτηκε βλέποντας τὰ χρηματιστηριακὰ γραφεῖα, τὰ ὁποῖα ἐπέρασε γιὰ ἐμπορικὰ καταστήματα, χωρὶς...ἐμπορεύματα. Θέλοντας, λοιπὸν νὰ ἱκανοποιήση τὴν περιεργειαν του, μπῆκε σ' ἕνα ἀπὸ αὐτὰ καὶ ἐρώτησε τὸν ἰδιοκτήτη του.

— Μπορεῖτε νὰ μοῦ πῆτε κύριε, τί εἴδους ἐμπορεύματα πουλᾶτε στὸ καταστημά σας;...

— Γαϊδουρους! ἀπήντησεν ἀστειευόμενος ὁ χρηματιστής, γιὰ νὰ πειράξη τον ἁπλοϊκὸ χωρικό.

— Τότε εἶπε αὐτὸς μὲ μεγάλη ἑτοιμότητα, θὰ πῆ ὅτι κάνετε χρυσὲς δουλειὲς γιατὶ μόνο ἕνα τέτοιο ἐμπορικὸ εἶδος βλέπω νὰ ἔχη ἀπομεινει μεσα στο μαγαζί σας!...

Κόκκαλο ὁ χρηματιστης.

***

Ὅταν ἡ σύζυγος τοῦ διαδόχου τῆς Γαλλίας ἐπρόκειτο νὰ γεννηση ἐκαλεσε τον περίφημο μαιμο τῆς ἐποχῆς, Λεβρέ.

— Ἐ, Λεβρε, του εἶπε ὁ Διαδοχος μόλις τὸν εἶδε, φαντάζομαι τὴν χαρα σου...Τωρα ποὺ σ'ἐκάλεσε ἡ γυναίκα μου, θὰ γίνης φημισμένος!...

— Ἐὰν δὲν ἤμουν ἤδη φημισμένος, Ὑψηλότατε δὲν θὰ εὑρισκόμουν τώρα ἐδῶ!... ἀπήντησεν ὁ Λεβρέ.

***

Μετὰ τὸ τέλος τῆς Πρεμιέρας του «Δὸν Πέτρου» τραγωδίας τοῦ Ἀρνὼ ποὺ ἀπέτυχε παταγωδῶς ὁ Ναπολέων ὁ ὁποῖος παρευρίσκετο στην παραστση εἶπε στὸν συγγραφέα:

-- Ἰδου τί παθαινει κανεὶς ὅταν ἐπιχειρεῖ νὰ γράψη τραγωδίες μετὰ τὸν Κορνήλιο καὶ τὸν Ρακίνα.

— Καὶ ὅμως ἐσεῖς, στρατηγέ, ἀπήντησεν ὁ Ἀρνὼ δὲν ἐδιστάσατε νὰ δώσετε μάχες μετὰ τὸν Μεγαν Ἀλέξανδρο καὶ τὸν Καίσαρα!..